

[Aksel Larsen.]

af Hr. Riis-Hansens Virksomhed som Forligsmand i Arbejdsstridigheder.

Det er klart, at den Politik, som Regeringen her er Udtryk for, maa berøve den Tilliden i Arbejdermasserne. Derfor forsøger man nu ved organisatoriske Foranstaltninger i De samvirkende Fagforbund at dæmme op for det voksende Frafald. Derfor optræder Statsministeren som stærk Mand i Kæmpehallen, hvor saa mange andre Sportsopvisninger har fundet Sted, og forsøger ved Trusler og Skældsord at faa de vaklende til at blive i Rækkerne endnu et Stykke Tid. Det vil ikke lykkes. Det er ganske klart, at ogsaa her i Danmark indser den arbejdende Befolkning efterhaanden, at det ikke er Lapperi paa Systemet, der kan redde den, men at det er selve Systemet, det er galt med, at det er dette System, som maa væltes over Ende. Begivenhederne i mangfoldige af Danmarks Byer og i mangfoldige Fagforbund og Fagforeninger viser, at denne Opfattelse er rigtig, viser, at Utilfredsheden med Regeringens og Socialdemokratiets Politik breder sig, og viser samtidig, at den Politik, Det kommunistiske Parti fører og har ført, i stedse stigende Grad vinder Tilslutning.

Schmidt: Den Krise- og Nødstilstand, som Danmark er stedt i, er jo ikke et specielt dansk Fænomen. Alle europæiske Lande, ja, hele Verden, staar over for den Opgave at overvinde et Kaos, som vi er kommet ind i, og at bygge, ikke blot det økonomiske Liv, men baade Folkenes og Staternes Eksistens paa et sundere, mere betryggende Grundlag, end det hidtil har hvilet paa. Det er en Livsproces, der ikke kan tænkes at foregaa uden Fødselssmerter. Det er dem, der almindeligt føles, medens det er ganske sjældent, at man ser disse Smerter som et Tegn paa, at en bedre, sundere Fremtid melder sig.

Det Land i Europa, som, bortset fra Rusland, er dybest rystet af Tidens Nød, Tyskland, som jo blev Offer for Verdenskrigen, har dog dette lyse Syn til Trods for de uhyre Vanskeligheder, det har at kæmpe med. Tyskland er besjælet af den Tro, at det maa lykkes at komme igennem Nøden til bedre, naturligere Tilstande for sig selv og for Folkene. Dette lysere Syn paa Fremtiden har næsten alle, der har besøgt Tyskland, kunnet konstatere som værende til Stede. Ogsaa den tyske Arbejder deler det. Statsministeren har derfor ingen Grund til i sin Tale til De samvirkende Fagforbund at udtale Ønsket om, at den danske Arbejder

maa blive bevaret for de tyske Arbejderes Skæbne. Der har siden Krigen endnu ingen Regering været i Tyskland, heller ikke nogen socialdemokratisk, der med en saadan Energi og Redelighed har skaffet Arbejderne Arbejde, og mere end det: har givet dem en saa anset Stilling i Samfundet, som den nationalsocialistiske Regering har gjort. Det havde været forstaaeligt, om den højtærede Statsminister havde udtalt Haab om, at det danske Socialdemokrati aldrig maatte dele Skæbne med det tyske Socialdemokrati, det var noget ganske andet; men det ligger jo for en stor Del i Ministerens egne Hænder at forhindre dette ved at føre en Politik, der tjener hele Samfundets Interesse.

Jeg har sagt, at man i Tyskland har dette lyse Syn, at det maa lykkes at overvinde Vanskelighederne og komme til sundere Tilstande baade for sig selv og for Folkene — jeg har sagt det med fuldt Overlæg: „ogsaa for Folkene“, thi det er en af de Grundsatninger, der behersker tysk Politik, at Folkenes Livskraft er det Grundlag, hvorpaa ogsaa Staterne alene kan bygges, og at Folkenes Ret, ogsaa der, hvor de ikke kan udfolde sig i en egen Stat, maa være ukrænkelig. Tyskland er fast besluttet paa ikke at lade sig rokke eller bortlokke fra denne Linie, selv om man møder denne nye Vilje og nye Tro paa en bedre Fremtid med Mistillid. Jeg ved godt, at denne Mistillid har hjemmen ogsaa i det danske Folk, men det tjener ikke det danske Folks Interesse, for netop Danmark maa vide, at vel kræver Tiden, at man sætter Samfundets, altsaa her Danmarks Samfunds Interesser forrest, men den kræver det, for at Forholdet til ens Naboer bedre kan ordnes, og Danmark er i højere Grad end de fleste Lande anvist paa et godt Forhold til sine Naboer, ikke mindst til Tyskland. Jeg vil gerne notere, at denne Overbevisning, efter hvad jeg kan mærke, begynder at vaagne i Danmark, men det er dog langt fra, at den helt igennem præger de Foranstaltninger, Regeringen hidtil har truffet. Den tysk-danske Handelstraktat var et Skridt i den rigtige Retning, til Trods for, at man delvis er forstemt over det formentlig for magre Resultat.

Men netop der, hvor Opgaverne er mest paatrængende, i selve Grænselandet, kan den tyske Folkegruppe ikke erklære sig tilfreds med den Maade, hvorpaa Opgaven søges løst. Jeg vil i Dag ikke beskæftige mig med den urolige Nervøsitet, der præger Regeringens Forholdsregler i Retning af at være paa Vagt mod National-socialismens Udbredelse ogsaa i Grænse-